

העולם הזה

רחוב גליקסון 8 תל-אביב, 26785
ת.ד. 136. טלן למברקים: 26785
הפוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139.
החפצה: דוד דופל ובניו, תל-אביב.
הערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי:
זורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה:
רוב איתו

עורך כתיבה:
סילבי קשת

כתב בכיר:
צ'לי תבור

חברי המערכת:
מנשה ברדיין, שיער גלור, לילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרטוני, יוכה אברחמי, אביבה פסו, עשור פיגו, שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

בקהיר על הנאצים בריגול ובמשיע
חבלה לטובת ישראל.
כל יודע דבר האמינו שזה תירוץ גרמי
דא וכי האיסור בא מטעם בוגוריון.
מי משקר?
המקרה השלישי שאירע ערב מיבצע
סיני, נודע לי מכמה אנשים בעת ובעונה
אחת — כולם שהיו מעורבים בדבר אישית.
פירסתי בשבוע שעבר את מלוא הפרטים:
מתי בא כאמל אל-חוסייני כשליחו של
עבד אל-נאצר לפאריס, עם מי דיבר, איך
הומין את שרת לבוא מיד, מי העביר את
ההודעה לטגוריות הישראליות, ועוד.
במקום טענות לגופם של פרטים אלה,
עונה שרת בהכחשה טוטאלית.
מי משקר?
למי יש ענין לשקר?
★ ★ ★

למי באמת?
למה מכחיש שרת דברים נכונים?
אפשר להסביר את הדבר רק בתכונה
אחת של מר שרת, שהיא מאפילה, לרוע
המזל, על כל שאר תכונותיו, ושהיא הרסה
גם את הקאריירה הפוליטית שלו: יהירות
מנופחת, הבאה לידי גילוי בכל תנועה של
ידו, בכל מילה של פיו, בכל משפט של
מאמריו ומכתביו.
האמת הפשוטה היא ששרת נהג כפי
שנהג בפרשות האלה מפני שהיה חסר לי
העוז האלמנטרי לעמוד על דעתו. היראה
של בוגוריון, גם בתקופה שבוגוריון היה
כביכול אדום פשוט בין הכבשים בשדה,
בוקר, הספיקה כדי להכא. ובמקום להודות
בחולשתו, הוא סוץ עתה כי גדולי העולם
הם שקרנים. כולם, כולם, כולם משקרים —
חזק ממש שרת.

אני כותב דברים אלה בצער. בשיחותי
עם המנהיגים הערביים למדתי לדעת כי
משום-מה, נדמה לרוב הערבים שמישה שרת
מייצג קו אנטי-מלחמתי בישראל, וכי הוא
דוגל בהשתלבות ישראל במרחב.
ידעתי שזו טעות, וכי אין שום הבדל
עקרוני בין ביגיי ושרת — ההבדל הוא
רק בצורה החיצונית. בעוד שבביגיי לא ביקר
עד היום הזה אף בכפר ערבי אחד בישראל,
אינו יודע ערבית ואינו אוהב ערבים, הרי
שרת יודע ערבית ואוהב לשמוע את נאומי
עצמו בשפה זו. וערב מיבצע סיני סולק
ממשרד-החוץ לא מפני שהתנגד למיבצע
(איש כלל לא טרח לשאול את דעתו, או
להרזיע על מראש על הענין) אלא בגלל הסיי
בה שהוכרתי לעיל.
לא אמרתי זאת לבגיישי הערביים. ראי
תי משום חיוב בכך, שישו מנהיג אחד
במשטר הישן בישראל, אשר שמו מעורר
עדיין אמון כלשהו מעבר לגבול, אילו היה
שרת עצמו חש את האחריות הכרוכה בדבר,
במקום לחשוב רק על גאחתו האישית
המוגזמת, היה מן הסתם הוסיך לי גם
רשימה זו.

עזיבה להיות מוכנה לשיכור
יזכר המציאות, ועל כן חשבו
ולאו דווקא רשמיים, יקוי
שונים ומתנדים בחוץ
מקדם בברכה הו את
עם בניו עם ראשי
סטיה והו את שר

הותיו של מר אורי אבנרי עם ראשי ממשלת
המדינה האנטי-ישראלית. אילו יודע ממשלת
ישראל לנצל את כל הקשרים האלה, כפי
יעושה זאת ממשלת בריטניה מזה דורות,
היה מצבנו המדיני כיום הרבה יותר נמוש
ובעל-סיכויים.
יש להצטרף על כך כי במקום זה דבקה
ממשלתנו בקו מפלגתי צר, ומשתדלת לרכו
את כל מדיניות-החוץ בידי כמה פקידים.
ישמערם הרשמי חוסם לפנינו את הדרך.
פירוש הדבר למעשה שהיא מעדיפה שיקר
ליב מפלגתיים-פנימיים צרים על השיקוף
המדיני הרחב.

ד"ר חיים לוי, תל-אביב
גילויי העורך על הצעות לפנייות
עם מדינאים ישראלים של עבד אל-נאצר
(העולם הזה 1115). מצויים את נאצר
כאורה ישראל מייבצע, שרק המדיניות הי
ישראלית הפכה אותו לשונא. אולם אם
נניח גם שעבד אל-נאצר עשה זאת מתוך
שיקולים פוליטיים ולא מתוך ידידות, אין
כפף שפרשה זו חייבת להיות מועלית
בפומבי. הכתבתו הכתמית של שרת שהת
פרסמה כאחד העתונים אינה מעוררת אמון.
לצבור יש כבר נסיון עם הכחשות של
שרת שאחד כך הפכו לעובדות. טוב יעשה
העורך וכל הנוגעים בדבר אם יעלו את
הפרשה לויכוח פומבי.

זאב מקרין, תל-אביב
היה לי כראי לקרוא את רשימתו האחר
רבה של העורך, רק עבור פסקה אחת
בה הוא אומר: "עבר כי הרהור היה הפלה:
ברוך השם, שהוא מייצג כוח ערבי נועם...
ברוך השם, כי התנועה הלאומית הערבית
מעלה ללשון פוסט-ים אחרים לגמרי" אם
ההשתלבות במרחב כביאה אפיקורוס לאמון
בה בשם יתכן שכל זאת יש בה משהו
חיובי.

אלי נאמן, ירושלים
קראתי את בידרה רשימתו של אורי
אבנרי על בעית יחסי ישראל-ערב, ואני
מרשה לעצמי להגיב עליהן. נדהמתי, מני

ייתי הנהגת בכדורגל

שן הילדותיות-דמיונית של העורך הבעיה
זו. הוא מצא, כה הוא מצוי, ארון קטנת
אצל כמה מדינאים ערביים לתכניתו לי
פתרון בעית ישראל-ערב. הם אינם מתנגדים
להחזרת הפלסטיים (אינו הקביה מידים)
והם אחרים את השתלבות ישראל במרחב.
העורך רק התעלם מהעובדה שמדינאים ערי
ביים אלה, עליו שרת-מוניס בערמתם,
ערמנותם ומדיניותם הפוליטית בתכנים ומי
זימות.

העורך מציע להחזיר כל פלים ערבי
ישראל ככך לישראל, ועל יחסו זו הם
מכריזים אותו בלשון התכנות הלבנטונית
שלם. ומדוע זה יתנגדו להכנסת הסום
הטוראני לחתומי בריטניה? או אולי העיר
רד משלה את עצמו ואת קוראיו, טנופטי
אלה שמיחד לרמות הדורו בהם משה
כמה עיוורת כלפינו בעזרת תעמולה נוסה
בלבל, טענו בלבים האמונה שאנו מקור
כל פנייתם ומדיניותם — שאנדרלוס אלה
יפכו את ליבם לאהוב אותנו, ולהיות אז
רחם נאמנים למדינתנו? האם לא סבעי
לכל מיעוט לאומי נאמו לעמו יותר מאשר
למקום מושבו? הנרמנים, תושבי הסודרים
היו נאמנים להיסטר ולא לעציה, ולהכרזת
המסוקים והיוונים תושבי קפריסין קישר
רם כל אחד למולדתו קישר אמיץ יותר
מאשר לקפריסין.

העורך משיך ומציע השתלבות ישראל
במרחב. כך, פתאום, כחמי יד אחת הוא
מנתק את מוסרות העם, נודע ישרשי עברי
ומקים את האומה הניאונונית בע"מ עליו
עוד להפיק מניות, ולרשום חברה זו בחום.
אר רא עקא, שאומה אינה חברה, ההייכ
טוריה עוסקת בעמים, והניאונוניה כארי
עות, והתחום ביניהם ברור.
היסוד לשלום חייב להיות ריבונות ולא
השתלבות. הם חייבים להכיר בזכותנו להי
את אורח חיינו, ולבחר את ידידנו בחת
אם לאימרכים שלנו אמנם מבחינה ניאור
נרפית אנו שייכים למרחב התכיון, אבל
מבחינה מנטלית, חברתית, תרבותית, ומעור
בחינת אחרות, אנו שייכים לאירופה. את
שלבי ההתפתחות שעוברים עמי ערב כעת,
עברה אופנתו לפני אלפי שנים. כיום —
אנו מסוגלים לנהל משטר דמוקרטי יציב,
ללא זעזועי הפיכות צבאיות וללא רודנים
מטיילי אימים. האיני רוב מנינם לדרושי

מאיתנו לשוב אחרנית ולהסתגל לאורח
חיים של שכנינו האם עלה בעתה
שבהצטרפות או בהשתלבות שכו צמד
ליותר על חופש הביטוי, זכות הבחירה,
ועוד זכויות אחרות הנובעות מהמשטר הדי
מיקרטי שלנו.

יצחק סגל, תל-אביב
מה הוא הימוק המנוחר שכאו נודח
אוסה עברית חדשה? אני שתיים עשרה
שנה בארץ, אני כל הזמן פועל עובד
בחקלאות במרקטורים, מתגלגל בכל מיני
משקים מכל הצורות, נפגש עם כל מיני
אנשים מוסרטים בארץ, קורא ספרות ועתו
נות. הקרתי כבר מתישבים שהתושבו בארץ
לפני המישים ששים שנה והם עלו כי
שאת האומה העברית הפציאו כנראה כי
איוו מערכת, לאומה חדשה אין שום אחי
זה במציאות, זאת רק פיקציה, ואם אהב
חושבים שהנודע נעולה בארץ יקבל מתוך
היירות מפורטות ורשע עליונות על נבי
העולים את התורה הוא, או אני יכול
לנהל אתכם שיעברו עוד הרבה שנים על
שילוי האיני יהיו רוב מי ששא לכאן
מארץ אחרת, לעולם לא יקבל זאת.
שלום כב, נתניה

התוצאה: הכתנות

קראתי בהערכה רבה רעותיו ומחלה
מחשבותיו של מיועיל, עורר-הריון אליאס
קוסא (העולם הזה 1115). ברם, נימת הי
אוש שבדבריו צבחה את לבי, ביתור כאב כי
על קסט אחד בכתבה זו והוא כי קוסא היה
עוזב את הארץ, אילולא נכסיו הקושיבים
אווה אליו, דעה זו הוכירה לי חליפת
מכתבים בין ידידי ובן עירי שייך סטאר
איטכרי ואברם שרון, שהתנהלה מעל דפי
התנונת לפני כשש שנים או יצא השיר
הכבד לראשונה בהצעה זו, וד"ר שרון הי
דוע הכפפתו לישראל המוגנת, ברר על
המונמר ושיבה את השיר על הצעתו הי
כריאה, באותה שעה לא ספנתו ידי בללחה,
ינתינו במכתב גלוי לידידי השיר ויכרי
תיו על תפיתו הצדה, שאח היא עלתה
כמוח מהמת יאוש.

כאחת ההדגמות בדבר האבסורדיות שכי
תפיסה זו, הוואה כבלתי-אפשרית קיומם
של תיי יצירה משותפים בין היהודים והי
ערבים במדינתנו, הבאתי את מעשה אברהם
בכר את ישמעאל, ציינתי כי סדנא
דארעא חד הוא, שכן גם ישמעאל שונאי
עליודי אברהם כתוצאה מחמתה שרה, הפך
לרובה קשה. מסתנו רחמנא ליצלו, כאן
ראוי לציין כי גם אברהם עצמו לא ראה
מעשה זה בעין יפה, שכן גם לישמעאל
רשח רגשות אבהיים חמים.
יצחק א. דגני, המושבה כינרת

המשך המסורה

קראתי באהדה את סיפורו של גיורא
לובלין (העולם הזה 1115) על פרשת בית
הספר ההקלאי בפרסם חנה, אך מהשונעתי
לפיקא האחרונה, למקום בו הוא מתחבב
כך שבעוד שנה יהיה הוא המכה במקום
המורה, הפתייתי ממנו. מסורת או לא,
אין לערבה כיום אופו עם מרור, אין
אנו חיים במערב הפרוע וכשם שאין לכי
בול טורו בין מבוגרים, כך אין לסכרי
גם בין הנצרים.
במושבותי למשל, הליום מפעל מכנים
לפטר מספר פועלים קבועים משום שלפני
את התורות המוציאות שקלמו, וסכרי
שאם יש להם מעמד של קבועות מותר להם
להקטין או לאשם את הנורמות, ובכלל
להטיף טורו על פועלים יעילים וחרוצים.
הסיון לפטרם נתקל בשביתה, ושביתה
פראית, של יום אחד, תור שימור כטיור
נגד אלה שבאו לעבוד. למחרת הם הנדילו
לעשות, חכמו את הכביש למושבה באבנים
נדולות, ועובדי-חוץ, וביניהם כותב שורות
אלה, נאלצו לצאת מהמושבה וללכת ברגל
ביום שהאוטובוס לא יכול היה להגיע
למושבה, זה טורו זה שלר.
הנערים הכמים והכיתה כולה בפרסם חנה,
חזרו ללימודים וקיבלו את ענשם, הם נב
הניבו את התחרויותיהם בכתב, קשה לי
להאמין להם. רצוני לדעתו להוסיף להם
עונש על-תנאי, כך שכל עבירה שמטעויה
ועירה תרומם להעפה ופולקו סופי ומוחלט.
או יפסק הטיור באחת מפגיות חיינו,
ויפתחו הסיכויים ייעוד מורה יקבל מכת
בלבל בכהי תלמיד פוחח.
עובד גשן, נתלית

מה כל הרעש הזה סביב המתרחש בבת
הספר ההקלאי? לפעם פתאום נילתה בת
עתונתו והמדינה כולה נושא תרש התעבה
בו. מה יש, עד עשיון לא היו מכת
לא היו פילוקים בבתי-ספר אלה? זה היה
מחמסרות, כמו שרגלד בצבא הוא גם כי
הלך מהמסורת, לפה נגר לא עוצבות
הפכות והכמות אינם מוסיף לאיש, רש
רק יוצרים היו מיוחדר המשאר וכרונת
עיסים לאייר ינים מקרב כל אלה שהיה
נכו בהם.

בומבה נשית

הכתבה שלכם על רותי הנהגת (העולם
הזה 1115) היא בומבה, טוב שנמצאות לפע
מים בחורות ישראל לנכרים כי אנו
איננו המין החלש כלל וכלל.
יוכבד פלג, תל-אביב

לוא נגיע אם המעב ימשך בצורה כזאת
הבחורות כמו רותי, דוחקת את רגליה
גברים לא מעל הדושות אלא מכי
מקום אחר, כמו הבניה על הבעל שחפם
את אישתו עם זר, ואמר לה: "מנוולת שכי
מותך, נעשית מורנית, האץ עוד מעט תהי
חילי לעשיון" אפשר להניד לרותי: מה
איתך, עדי מעט התחילי לשחק כדורגל.
עמיהוד רודי, רמת-גן
זה לא עוד מעט, רותי כבר משחקת
(ראה תמונה).